

Fjor blev vedtaget i Folketinget, men kun naaede til 1ste Behandling i Landstinget, gik ud paa, at „det fremtidig skulde være forbudt at drive Jagt fra Stranden eller Fartøj paa Søterritoriet ud for Jansø i en Afstand af indtil $\frac{1}{2}$ Mil fra de paa Den værende eller kommende Fugleskøjer“. Ved Sagens Forhandling i Landstinget var man vel enig om, at Ordningen af dette Forhold, om hvilket der var indkommet forskellige Andragender, rettest havde sin Plads i Jagtloven, men man fandt det dog nødvendigt, at Forslaget blev undergivet betydelige Ændringer, saaledes at der navnlig blev givet vedkommende Kommunalbestyrelse en afgørende Indflydelse paa Spørgsmaalet om Forbudets Betimelighed, samt at det burde overlades Indenrigsministeren, naar Anlæggets Gavnlighed var godtgjort ved et sagtyndigt Støn, at tage Bestemmelse om de Forholdsregler, der burde foreskrives og i hvilket Omfang. Dette Standpunkt har Udvalget ment at burde fastholde, idet der herved vil opnaas, at slige Anlæg kun ville blive etablerede paa Steder, som virkelig egne sig dertil.

I Forbindelse hermed har det ogsaa været Genstand for Overvejelse, om der ikke i saadanne Tilfælde, hvor nye Wildarter indføres eller indkomme her i Landet, burde gives Indenrigsministeren en Bemyndigelse til at forbyde Jagt paa saadant Wildt i et kortere eller længere Tidsrum. Som Eksempel paa, hvor uheldigt det er, at der i den nuværende Lovgivning savnes en saadan Bestemmelse, skal henvises til, hvorledes det er gaaet med Steppehønsene. Medens disse Fugle, hvoraf ikke faa Flokke for nogle Aar siden indfandt sig her i Landet, og som faktisk have ynglet her, vistnok nu atter ere ganske udryddede her, hovedsagelig fordi de bleve efterstræbte baade i Tide og Utide, kan der næppe være Tvivl om, at hvis det havde været forbudt at gøre Jagt paa dem i et Par Aar, vilde de efterhaanden være bleven akklimatiserede her og have forøget vor ikke meget talrige Fuglefauna. Og som det er gaaet med dem, kan det forventes at ville gaa med andre Wildarter, hvad enten de indføres eller komme af sig selv. Udvalget

finder derfor ingen Betænkelighed ved at foreslaa, at der gives Indenrigsministeren en Bemyndigelse til i slige Tilfælde at skride ind med et Raad om Fredning af saadant Wildt i en vis Tid, et Forslag, der formentlig rettest bør have sin Plads i Paragraffen om Fredningsbestemmelserne.

Efter Forudskikkelse af disse mere administrative Bemærkninger, skal man i øvrigt med Hensyn til de enkelte Paragraffer i Forslaget udtale følgende.

Til § 4.

Denne Paragraf er stemmende med den gældende Ret. Udvalget har imidlertid ment, at det vilde være heldigere at udelade Bestemmelsen, om at vedkommende Gjer kan overdrage sin Jagtret til andre for sin Besiddelsestid, idet dette altid maa blive noget ubestemt, og i Stedet derfor at give ham Ret til saadan Overdragelse for et vist Aaremaal, der da burde udstrækkes til 15 Aar.

Til § 6.

At den gældende Lovgivnings Bestemmelse om, at Brugeren enten selv eller ved andre kan fange eller styde visse saakaldte skadelige Dyr og Fugle, har givet Anledning til betydelige Misbrug, og at der navnlig i Ly af denne Bestemmelse er blevet drevet Krybskytteri i ikke ringe Omfang, kan ikke betvivles. Det maa derfor betragtes som et Fremstridt, at Forslaget tilfigter at indskrænke denne Rets Udøvelse til Personer, der henhøre til den paagældendes Husstand. Udvalget mener imidlertid, at der er god Grund til at gaa noget videre og indskrænke Rettens Udøvelse til en enkelt bestemt til Husstanden hørende Person, som vedkommende Jordbruger finder egnet dertil, og som ikke tidligere har været straffet for Overtrædelse af Jagtlovgivningen, idet det herved vil blive mindre sandsynligt, at Retten vil blive misbrugt, ligesom Husbonden ogsaa derved vil blive fritaget for, som nu ofte er Tilfældet, at maatte finde sig i, at hans Tjenestekarle tage Bøsse med i Marken under Paastud af